

איילה לוי-קלוסקי

אופרת חייה

איילה לוי-קלוסקי

אופרת חייה

ללא מסכות

זאת אני ללא מסכות,
כפי שאני, בלי הנחות.
אתה יכול לקחת או לא.
זאת אני עכשיו הלא.

הסרתי מעליי את האיפור,
קילפתי את השכבות,
הסרתי את השריון מעליי
ואת הנעליים הלא נוחות.

אתה יכול ללכת או להישאר.
לא מתחברת יותר
אל הריקוד הזה המזויף.
זאת אני עכשיו.

בלי הגנה, ללא חששות,
אצעק באומץ את עצמי.
אין עוד מבטים, אין לחישות,
כבר לא ישתיקו אותי.

רצתי בגשם מול כל העולם
ברגליים פצועות ובקול שנאלם.
ככה, ללא בית הייתי לבד.
שום דבר לא עצר אותי.
זאת אני ללא מסכות,
כמו שאני, בלי הנחות,
אתה יכול לקחת או לא.

**הספר מוקדש לשושנת העמקים
שהאמינה בי,
אימא**

מבוא

"סבתא למה הפסקת, נו, תמשיכי..."

זואי מציצה אליי מתחת לשמיכת המיני מאוס הוורודה שלה, עיניה בורקות כמו כוכבים זוהרים. חשבתי שהן נרדמו וצללו אל עולם מואר אחר, אבל קולה הקטן החזיר אותי לתפקיד.

"הסיפור שלי מעניין אתכן?"

"כן, כן, וכן," הן צוהלות "אנחנו מאוד רוצות לדעת מה קרה לילדה עם הצמות."

"נו... טוב," אני מתרצה בחיוך. התחלת, אז תסיימי אחרת הן לא תירדמנה.

בראשי עוברת המחשבה, הרי זהו סיפור שהמצאתי כרגע עם קורטוב של אמת, פיסות מחיי ומחיי אחרים שתיבלתי באבק כוכבים ובנצנצים, בסיפורי אגדות מוכרים על נסיכות ונסיכים, נשפים, שמלות נוצצות, הצפרדע והמכשפה...

"נו סבתא," הן דוחקות בי בקול מתוק שאי-אפשר לסרב לו.

אני נשכבת בין שתיהן, מלטפת את ראשן וממשיכה לפרוש בפניהן את סיפור ילדותי, מקושט בעצים צבעוניים ובציפורים שמדברות בשפתן, בדיוק כמו שאבי היה נוהג לספר לי ולאחי סיפורי אגדות מתימן בכל ערב שישי, כשאנו עטופים בשמיכה קלה יושבים על הדשא מתחת לשמיים, מחובקים כל אחד בצד אחר שלו.

אני מפהקת. כך תמיד קורה לי כשאני צריכה להרדים אותן. בתוך הפיהוק אני עטופה באהבה טהורה ומחבקת, מתמכרת לתחושה שאני היא הילדה הקטנה שמאזינה לסיפור.

אני עוצרת את הסיפור. מרגישה את נשימותיהן מתחזקות, שוקעות בשינה עמוקה ורגועה.

זואי לופתת את כף ידי. אני מתענגת על הרגע הזה ומשחררת בעדינות את ידי מידה לבל תתעורר.

אלמה מתעקשת לשמוע את סוף הסיפור ונאבקת בעפעפיים הכבדים. "תשני חמודה, מחר בבוקר אספר את ההמשך," אני מבטיחה.

היא ממלמלת מילים לא ברורות ונרדמת מייד.

אני מנשקת אותן, מאמצת אותן אל ליבי בהכרת תודה. הן העוגן שלי לחיים במסע האינסופי.

ברגע הזה, כשהן נכנסות לעולם השינה והסיפור שלי מלווה אותן, אני מבינה מחדש את מה שידעתי כל חיי מאז שהייתי "הילדה עם הצמות". הסיפורים חיו בתוכי תמיד. הם פקדו אותי בלילות, בנסיעות ארוכות, בהמתנה לרופא או בהליכה בשדות.

לעיתים לא ידעתי להבדיל מה אמיתי או מהו סיפור שהמצאתי. זה לא היה חשוב. בעולמי, המציאות והדמיון רקדו יד ביד כמו זוג.

היו לי מילים לפני שהיו לי הסברים. הייתי בוראת עולמות מתוך שתיקה, תופרת עלילות בין שיחי ההדס לתחנת האוטובוס, מספרת סיפורים לעצמי, לקירות שלי, לשכנות שלי ולחברות. וכמו אבי, שהמציא סיפורים, כך גם אני לומדת היום להעביר הלאה את המתנה הזאת...

תמיד כתבתי יומנים ארוכים. ציירתי ושרתי - כילדה, כנערה, כאישה. האומנות הייתה הדרך שלי לנכוח בעולם, לנשום. אך הכתיבה נשארה אצלי בשקט במגירה. בעוד השירה והציור זכו לבמה, המילים המתונו ולא מיהרו לצאת. מדי פעם כתבתי שיר או שניים ושמרתי במגירה. הכול המתין שיום אחד זה ייצא לאור.

ולא שלא היו לי סיפורים. היו ועוד איך, ארכיון שלם חי בתוכי, חיכה שאסכים לפתוח את הדלת, המתין לראות אור.

היו לי סיפורים על נשים, על רגעים מרתקים, על מבטים שלא נשכחו. בכל מפגש, בכל שיחה שהייתה לי בחיי, כמו בלשית הייתי קולטת פרטים, סופגת

אווירה, ריחות, לבוש, דיבור מאופיין, חיוך יוצא דופן, חוקרת ושומרת הכל בזיכרון או במגירה במוחי הקודח.

רק עכשיו אני מרגישה שזהו הזמן הנכון. אולי כי משהו בי התבגר והתרכך. אולי משום שהכתיבה היום נובעת מהצורך לספר ולא כדי להרשים.

אז הנה, אני פותחת ומוציאה לאור את כל מה שהסתתר מאחורי הדלת של ארכיון חיי.

אתם מוזמנים להיכנס אל תוך הסיפורים שנאספו בי, לעיתים הם סיפורי אמת.

שלכם,

איילה

פברואר, 2026

עוגה בחושה

בערב של דאגה
אני בוחשת בבלילת העוגה.
קצת קמח, מוסיפה וגיל
והלב, הלב מתמלא ברון וגיל.

מיץ תפוזים, טיפת לימון,
הבית מתמלא בהמון, המון
ריח טוב של אהבה,
משהו נרגע מנשימה לנשימה.

כף ועוד אחת, במעגלים שקטים
אני בוחשת מחשבות ורגעים,
ובתוך הבלילה שקט מתגלה,
כמו מתכון ישן מחמם את הלב.

ובין השכבות קולות נשמעים,
אימא, סבתא, ימים אחרים,
הכל חוזר מהריח שמתפשט,
ומזכיר - לא הכל אבד באמת.

היא עולה לאט בתנור,
כמו תפילה - לא סיפור,
ללא מילים, בלי הסברים,
רק מתיקות זיכרונות בהירים.

אז אם הלב כבד, דומע,
קחי קמח ועוד חופן תקווה,
כי יש ימים שהשקט שומע
ואופה איתך עוגה מרפאה.

חלומות מדברים

"חלומות שווא ידברו," כך היה אבי פוטר את סיפורי הלילה שלי בכל פעם. אימי הייתה מקדימה ומרגיעה, "חלום טוב, חלום שלום." תמיד חיפשה את הדרך לשנות בעדינות גם את מה שהפחיד אותי למשהו טוב יותר. כך הרגשתי מילדות, נעה בין ביטול כלאחר יד של אבי לבין אמונה סמויה בתוכי שחלומותיי בלילות הם אמיתיים ולעיתים אף נבואיים ממש.

השנים חלפו והעובדות שאומתו נערמו זו אחר זו. הייתי נרדמת בשיעורים, ראשי מונח על אמותיי, ואף אחד לא הצליח להעיר אותי. רק כששמעתי את קולה של אימא וחשתי את ידה, הייתי פוקחת עיניים ולוחשת לה: "אבל אימא, הם לא הספיקו להגיד לי שלום..." אימא הייתה מתאמצת להגיע ממקום העבודה שלה, להחליף שלושה אוטובוסים, להתמודד עם עייפות ומבטים כועסים של מעבידתה בגלל שעזבה את העבודה מוקדם יותר, ובכל זאת היא באה ואמרה, "לא יקירתי, אני לא כועסת. המעבידה שלי כועסת," וכדי לפצות אותי הוסיפה: "מחר את באה איתי לעבודה. אין בית ספר." וכך היה.

אותו יום נחרט בי לנצח. בסלון הענק בבית הגדול שאימא ניקתה עמד פסנתר. עד אז, מעולם לא ראיתי פסנתר, לא ידעתי מהו הכלי הזה, אך כשאימא לחצה על הקלידים כמו מבינה את הסקרנות שבי, ומתוכם פרצו צלילים, היה זה עבורי פלא של ממש.

אימא הושיבה אותי על כיסא הפסנתר והתפנתה לעיסוקיה. בהתחלה שיחקתי באצבעותיי, ולמדתי להרגיש את הקלידים השחורים והלבנים שמולי. תוך זמן קצר מצאתי את עצמי מנגנת כאילו משהו אחר מנווט את ידיי.

בעלת הבית, ששמעה את הצלילים, נעצרה משתאה, ואימא מיהרה מהמטבח, נעמדה לידי כשעיניה פעורות. ברגע שהוא הרגשתי כאילו ילדה אחרת נוכחת בי. בטוח לא אני הייתי זו שניגנה שם.

רק שנים מאוחר יותר נודע לי כי בבית ההוא חיה ילדה שניגנה בפסנתר ונפטרה בגיל צעיר מאוד. כששמעתי זאת, רעד עבר בי. ידעתי שהיא זאת שניגנה דרכי באותו יום.

מאז הלכו החלומות והחזיונות והעמיקו בי, לא רק צללים, אלא פנים ממשיות ואפילו שמות. לעיתים, הייתי רואה אותן בלילה ולאחר מכן מזהה אותן בתמונה ישנה או בסיפור משפחתי.

ואז הופיעו הלחישות, לא קול פנימי של מחשבה, אלא קולות ממשיים לוחשים לי באוזן. הם היו לוחשים שמות של אנשים שלא הכרתי, ושבועות לאחר מכן השמות והדמויות היו צצים בחיי או בחדשות. עם הזמן הגיעו גם מראות רחוקים - הר געש מתפרץ, רעידת אדמה, גלים עצומים, ותמיד לאחר זמן מה אישרה המציאות את מה שנגלה לי בחלום.

אימא לחשה לי לא פעם: "זה לא בדמיון שלך, זה בדנ"א שלך".

גם לסבתא של אימי היו חזיונות. תמיד לפני שקרה משהו היא כבר ידעה. כך התחלתי להבין שהמסרים אינם סתם חלום או טעות ילדות, אלא הם מתנה עוברת, כמו ניגון עתיק בזיכרון טבוע בדם.

כשביקרתי בקרקוב הרגשתי את זה בעוצמה רבה, בכל ליבי. ביקרתי שם שוב ושוב, כאילו שם הבית שלי, אבל בלילות לא הצלחתי להירדם. המולה מילאה את החדר, רוחות דיברו יידיש סביבי, וגופי נשטף זיעה קרה. בכיתי וקראתי תהילים עד שנרגעתי.

בניו יורק, שנים אחר כך, פגשתי באנרגיה שהייתה חזקה ממני. בחדר קטן במלון ליוותה אותי נוכחות, ולא העזתי לזוז לבד. שלחתי תמונה למטפל הרוחני בארץ, אבל זה לא עזר לי. רצתי לקבלה וביקשתי שיעבירו אותי חדר, רועדת כולי.

ולפתע, בשקט שהשתרר לאחר מכן, צף קול עדין מתוכי: "את לא נטרפת. זה בדנ"א שלך. את נושאת יכולת להעביר מסרים. את לא רק שומעת, את גם נבחרת לשאת."

הבנתי שהחזיונות ילוו אותי בכל מקום בילדות, במסעות, בחדרי מלון זרים, אבל כל אלה לא הכינו אותי לחזיון העמוק ביותר, זה שהגיע אליי בבית החולים. שקעתי במדיטציה כדי להירגע, ומצאתי את עצמי בתוך חושך מוחלט. לא היה דבר סביבי, רק ריק עמוק ושקט.

מתוך החושך הזה הופיע מולי מגן דוד זוהר. אורו היה חד ובהיר, כמו קרן שמבקיעה את האפלה. הוא לא רק נראה, הוא קרא לי אליו. התרגשות הציפה אותי, ורצתי אליו בלב שלם, מתמסרת לקריאתו.

ולפתע, ברגע אחד, מישהו הדליק את האור בחדר. המגן דוד נעלם. לא פחדתי ולא התאכזבתי, להפך בתוך שנייה ירדה אליי ידיעה ברורה: הוא לא נעלם. הוא פשוט הראה לי שאיני צריכה לראות אותו בעיניי. יש לי הגנה. היא כבר איתי.

באחד הלילות נשאבתי פנימה, כאילו הרוח לקחה אותי אל שבט קדום בלב אפריקה. סביבי מדורה ענקית, עשן סבך שמתערבב בריח עשבים חרוכים, ותופי עור מהדהדים בקצב קדום. נשים עטופות בגלימות צבעוניות הקיפו אותי במעגל, ועיניהן נוצצות באש המדורה.

הן הגישו לי לבליעה גרעין קטן ומריר. הוא צרב בגרוני ותוך רגע היטשטשו כל חושיי. ראיתי בעיניים פקוחות אך מבעד למסך אחר. אחת מהנשים התקרבה אליי, החזיקה בידיה כלי ברזל מלובן, וצרבה על מצחי סימן שלא הכרתי. הכאב פרץ, אבל יחד איתו זרם פנימה אור בוהק.

שניים מבני השבט הרימו אותי והניחו אותי על אלונקה עשויה במבוק, נשאו אותי סביב המדורה, והנשים שרו כל העת בשפה שלא הכרתי מילים זרות שהתגלגלו כמו לחש קדום. גופי רעד, ליבי הלם, כולי אחוזה בין פחד להתמסרות.

ובתוך כל ההמולה הופיעה דמות אחת מוכרת. זו הייתה סבתי ע"ה. היא הביטה בי בעיניים מלאות חמלה ואמרה בקול צלול: "את כבר נושאת את זה בגנים. אנחנו רק מזכירות לך."

דמעות זלגו מעיניי. לא ידעתי אם אני נשרפת או נולדת מחדש, אבל אהבה עוטפת פרצה מתוכי, אהבה שחיבקה את הפחד והפכה אותו לכוח.

כשהטקס הסתיים, נשאר לי סימן על המצח, לא רק צריבה אלא חותם פנימי. ידעתי: היה זה טקס החניכה שלי. פחד, התמסרות ואהבה התמזגו לרגע אחד שבו הבנתי שאני נושאת מתנה שאינה רק שלי אלא זיכרון עתיק שעובר מדור לדור.

